

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: nezl. A. S.**, zastoupena zákonnou zástupkyní I. K., zastoupena JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem, se sídlem Žižkova 4, Cheb, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2006, č. j. 60 Az 9/2006 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Plzni, jímž byla odmítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 3. 2002, č. j. OAM - 8906/VL - 07 - 13 - 2001, kterým nebyl stěžovatce udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že Krajský soud v Plzni nesprávně posoudil právní otázku, a to zejména při posouzení spolehlivě zjištěného stavu věci a předcházejícího řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jež není podle názoru stěžovatelky přesvědčivé a správné ve smyslu požadavku ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Dále uvádí, že je přesvědčena o naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) a ustanovení § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a současně požádala toliko s odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s., o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Plzni, který odmítl žalobu stěžovatelky pro opožděnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že jménem stěžovatelky podala žádost o udělení azylu dne 6. 9. 2001 její matka jako zákonná zástupkyně, jež současně rovněž požádala o azyl v České republice poté, co opustila zemi původu - Ukrajinu i se svým dítětem kvůli problémům s drogově závislým partnerem a jeho věřiteli. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 6. 3. 2002, č. j. OAM - 8906/VL - 07 - 13 - 2001, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Proti tomuto rozhodnutí, jež bylo doručeno dne 2. 4. 2002 zákonné zástupkyni stěžovatelky, byl podán v zákonné lhůtě opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze, o němž ve smyslu platné právní úpravy rozhodoval příslušný Krajský soud v Plzni, toliko matkou stěžovatelky za sebe sama, nikoliv i za stěžovatelku.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Plzni Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 3. 2001, č. j. OAM - 8906/VL - 07 - 13 - 2001, jež jí bylo doručeno 2. 4. 2002, podala žalobu ze dne 29. 5. 2006, v níž napadla toto rozhodnutí v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967, o správním řízení (správní řád). Dále uvedla, že je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Po stránce skutkové odkázala stěžovatelka na svoji žádost o udělení azylu ze dne 6. 9. 2001, protokoly o provedeném pohovoru a dále na ostatní spisový materiál žalovaného. Zároveň požádala o vrácení lhůty k podání žaloby, protože se mylně domnívala, že původní žaloba byla podána nejenom za její matku - zákonnou zástupkyni stěžovatelky, ale i za samotnou stěžovatelku. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Plzni žalobu usnesením ze dne 30. 6. 2006, č. j. 60 Az 9/2006 - 29, odmítl pro opožděnost, protože stěžovatelka podala žalobu až dne 29. 5. 2006, tedy po marném uplynutí lhůty, jež uplynula dnem 17. 4. 2002, a jejíž zmeškání nelze prominout, neboť se jedná o lhůtu zákonnou.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní

orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě krajský soud žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu odmítl pro opožděnost v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelka tak měla v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatelka v kasační stížnosti nevedla. *Jestliže stěžovatelka napadá vadu správního řízení, které vůbec nebylo předmětem soudního rozhodování, uvádí jiné důvody, než které pro tento případ připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. a zatěžuje tak kasační stížnost vadou, která způsobuje, že taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.*

Kasační stížnost není ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřijatelnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

